

Příběhy našich sousedů

MUDr. Cyril Ruth

• Scénář k audioreportáži

Zpracovali: Barbora Kosová, Markéta Trakslová, Barbora Luňáčková, Kryštof Tulis

Škola: ZŠ Praha 7 Korunovační 8

Vyučující: Iva Červenková

20. března 2015 jsme se v rámci projektu Příběhy našich sousedů setkali s panem doktorem Cyrilem Ruthem narozeným 25. června 1935 v Praze.

„Já jsem se teda narodil v Praze, ale tak polovinu toho dětství a i dál, jsme, protože matka pocházela z Trutnova, prožili tam, že jako nebyl důvod být ve městě.“

Na základní školu Ruth moc vzpomínek nemá, ale vzpomíná, že se do školy chodilo s tabulkou, aby se ušetřily papíry.

„Já jsem začal chodit do školy tady ke Studánce, to byla obecná. Taky, těch zážitků je strašně málo, vím, že mně hrozně vadilo, tam byly lavice pro tři a já jsem seděl v prostředku, a tak jsme se furt strkali, dva hoši, s kterými... už jsou teda dneska po smrti, ale jinak jsme se celý život pak stýkali, prostě se mi nelíbilo sedět jako v prostředku. Víím, že tam byly kalamáře ještě s inkoustem v lavici a chodilo se do školy s tabulkou, břídicová tabulka na jedné straně linkovaná, u toho bylo takový pisátko, což byla taková tužka s křídou vevnitř a houbička, která se musela vyprat a namočit, a tím se to teda mazalo. Takže první půl rok, aby se ušetřil papír nebo proč, se psalo tím pisátkem na ty tabulky. Někde, už tedy asi nemám, ale pak se našla písanka, což už byl sešit v tom druhém pololetí. A pak byla tam taková paní učitelka, jako opravdu fešanda, taková velká, černá, hubená nebo štíhlá teda, a asi byla hodná, ale já si pamatuju jenom to, když nás vypouštěla domů. To ta třída sešla dolů, to byly velký vrata, ona je otevřela, jsme se pozdravili a byl konec a to bylo nejšťastnější z celého vyučování, to si pamatuju velmi dobře. Jako že bychom se něco učili, nebo.. to teda bohužel nemůžu říct, a i když jsme teda ty písmena psali a všechno, tak teprve... jako ty jednotlivý písmena mi nedělaly potíže, ale číst jsem se naučil až někde v prostředku druhý třídy.“

Na La Guardiově gymnáziu zažil školské reformy. V roce 1948 skončilo osmileté gymnázium a stalo se z něj čtyřleté.

„Pak teda. My jsme zažili další reformu už na tom posledním gymnáziu, že se toho udělaly jedenáctiletky, takže my jsme vlastně v septimě skončili. O prázdninách byla oktáva, chodili jsme prostě do září do školy, pak teprve byly maturity. Já ještě s kamarádem jsme sundali nápis La Guardovo gymnázium z toho vchodu.“

Spolu se spolužáky gymnázia napsali vzpomínkovou knihu Léta padesátá.

„Jak jsem říkal, že ta kolegyně nás donutila napsat to vzpomínání, tak v podstatě ten důvod, že jsme se k tomu nechali přemluvit byl ten, že opravdu vždycky, když následují ty generace, tak jako: „dřív to bylo lepší“ a to... se vzpomíná, to špatný se víceméně zfiltruje, ale je pravda, že ty předchozí generace nezažily změny v takovém tempu.“

Také si vzpomíná, jak se dříve ještě auty skoro nejzdilo.

„No nic nejzdilo! Jako ty první léta do konce války, teda do začátku války měli soukromníci auta, ale bylo jich pár. Tady spolužačka mé matky, ta se tady vdala, tak její manžel byl advokát, tak měli auto „populára“ a někdy jsme s nimi jezdili ven. Protože to byla ulice, která končí u Stromovky, tak tady žádný provoz nebyl. Co jezdili třeba... pošta se rozvážela, koňma uhlí, koňma mlíko a ... protože tady byly krámy všelijaký menší všelijaký potraviny taky koňma, popeláři jezdili s říkalo se tomu „sentyné“, byl to jako nákladák, ale na parní pohon, tam se muselo v kotli prostě zatopit a jezdilo to na páru. A když přišli potom Němci, tak oni většinu těch soukromých vozidel prostě sebrali, nebyl benzín, přiděl, sebrali jim gumy, protože neměli a jezdit mohli venku lékaři, sanitky, policajti, vládní vojsko, ale jako soukromníci v podstatě ne.“

A pamatuje si na různé nálety doprovázené sirénou např. nálet na Drážďany, kdy letadla prolétala nad Prahou.

„Ještě si pamatuju teda zážitek, když byl ten nálet na Drážďany, tak oni letěli přes Prahu a to byl takový krásný den, to bylo teda v únoru, takový trochu ještě šedomodrý, ne úplně modrý nebe a na tom bylo, prostě se třpytily stovky letadel ve slunci a město tichý, lidi vylezli, protože to bylo opravdu něco ke koukání a ten zvuk těch motorů, těch stovek, na to se nedá zapomenout.“

Druhá světová válka rodinu Ruthových naštěstí moc nepostihla až na bratrance otce pana Cyrila Rutha.

„Jeden otcův bratranec, on jezdil na dráze, oni převáželi nějaké zbraně a chytli ho, zavřeli a v Říši ho odsoudili k smrti, takže příbuzenstvo prostě se všelijak snažilo podplácet, a tak, ale ... ne že by se to podařilo, ale spíš prostě kvůli převládajícímu zmatku nakonec skončil v koncentráku a přežil.“

Vzpomíná hezky na svatbu, která proběhla ve Strahovském klášteře.

„Bylo to pěkný. Jak je Strahovský klášter, tak tam byl, Oživlé dřevo se to jmenovalo, byl to takový podnik, kde byla prostě výzdoba, opravdu samé dřevo, mátohy a samorosty. Klid všude, výhled na Prahu, pěkný den. Pak jsme šli pěšky, protože auto jsme tam nechali .. na Starý Město. Nevím, co bych k tomu..., byl to pěkný zážitek.“

Jeho závěrečná slova:

„Měl jsem štěstí na lidi, na mého šéfa posledního, tam jsem byl nejdéle, manželku a zubařku.“